

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — Թիվ տասնվեց

Վերջնական փորձությունը. Հոռմի խորհրդանշաբանության ըմբռնումը և մարգարեության եռակի կիրառությունը

Jeff Pippenger

2024-09-04

Հոռմի խորհրդանշանի շուրջ այս վերջնական վիճաբանության մեջ սխալ կողմում գտնվողները հենվում են մարգարեության եռակի կիրառության խոտոր կիրառման վրա, երբ առաջարկում են, թե երեք Հոռմները սահմանվում են 321, 538 թվականների երեք կիրակնօրյա օրենքներով և Միացյալ Նահանգներում շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքով: Դրանով նրանք սխալ թեքում են տալիս թե՛ այն կանոնին, թե՛ իրենց ընտրած մարգարեական պատմությանը, ինչպես արվեց նաև Հովելի չորս միջատների վերաբերյալ վիճաբանության մեջ: Հովելի առաջին վեց համարներում ներկայացված չորս սերունդները, որոնց հաջորդում են չորս կործանող միջատներ, վերաբերում են նրան, թե ինչպես Աստծո ժողովուրդը հաջորդաբար կործանվում է չորս սերունդների ընթացքում, և թե այդ կործանումը կատարվեց Ադվենտիզմի կողմից Հոռմի և հավատուրաց բողոքականության աստվածաբանությունն ընդունելու միջոցով:

Ներկայիս վեճի մեջ նրանք, ովքեր փորձում են կիրակնօրյա օրենքը գործածել՝ Հոռմի երեք դրսևորումները սահմանելու համար, շրջանցում են այն ճշմարտությունը, որ Աստծո մարգարեական Խոսքում իրականում առանձնացվում են չորս կիրակնօրյա օրենքներ, և որ 321 թվականը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը, իսկ 538 թվականի կիրակնօրյա օրենքը նախապատկերում է այն կիրակնօրյա օրենքը, որը պարտադրվում է աշխարհի բոլոր ազգերին: Կիրակնօրյա չորս օրենքները չեն կարող նույնացվել երեք կիրակնօրյա օրենքների հետ, մանավանդ երբ մարգարեության եռակի կիրառության մեջ երրորդ դրսևորումը ներկայացնում է վերջնական կատարումը: Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը վերջնական կիրակնօրյա օրենքը չէ. այն իրականում նշանավորում է կիրակնօրյա օրենքների մի շարքի սկիզբը, քանի որ երկրի վրա գտնվող յուրաքանչյուր ազգ աստիճանաբար ընդունում է պապական իշխանության նշանը:

Նրանք, ովքեր արթնացվեցին 2023 թվականի հուլիսին, պարտավոր են հասկանալ, որ մարգարեական փորձությունը, որին նրանք բախվում են, տեղի է ունենում Սուրբ Հոգու հեղման ընթացքում, և որ այդ հեղման ժամանակ մի դասը ստանում է «յուղը», իսկ մյուս դասը՝ «գորեղ մոլորությունը»: Զորեղ մոլորություն ընդունողների հիմնական պատկերը ներկայացված է հենց այն գլխում, որտեղ գտնվում է «գորեղ մոլորություն» արտահայտությունը, և այդ գլխում այն ճշմարտությունը, որը կամ սիրվում է, կամ մերժվում, այն ճշմարտությունն է, որը սահմանում է հեթանոսական Հոռմի և պապական Հոռմի միջև մարգարեական հարաբերությունը:

321-ի և 538-ի միջև մարգարեական փոխհարաբերությունը ցույց է տրվում Պերգամոսի եկեղեցու և Թյատիրայի եկեղեցու միջև եղած մարգարեական փոխհարաբերությամբ:

Վերջին օրերում հեթանոսական Հռոմը, որը ներկայացված է 321-ով և Պերգամոսով, Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշն է, իսկ պապական Հռոմը, որը ներկայացված է 538-ով և Թյատիրայով, Ժամանակակից Հռոմի խորհրդանիշն է:

321 թվականի առաջին Հռոմը միանձնյա իշխանական պետություն էր, իսկ 538 թվականի երկրորդ Հռոմը երկիշխանական մի ուժ էր, որը ներկայացնում էր եկեղեցու և պետության միավորումը, որտեղ եկեղեցին վերահսկում էր այդ հարաբերությունը: Երրորդ և վերջին Հռոմը, որը ժամանակակից Հռոմն է, եռակի իշխանություն է, որ բաղկացած է վիշապից, գազանից և սուտ մարգարեից:

Պողոսը սովորեցրեց, որ չհասկանալ հեթանոսական Հռոմի (վիշապի) և պապական Հռոմի (գազանի) մարգարեական և պատմական փոխհարաբերությունը նշանակում է դրսևորել ճշմարտության հանդեպ ատելություն, որը բերում է զորեղ մոլորության: Բոլոր մարգարեները, ներառյալ Պողոսը, ավելի մասնավորապես անդրադառնում էին վերջին օրերին, ուստի Պողոսի պատմության մեջ այդ երկու իշխանությունների փոխհարաբերությունը ներկայացնում է վերջին օրերում Նոր Հռոմի երեք իշխանությունների փոխհարաբերությունը: Մերժել այն մարգարեական փոխհարաբերությունը, որը վերջին օրերում «կազմավորում է» վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռամիասնությունը, նշանակում է քեզ համար ապահովել զորեղ մոլորություն:

Ուրիա Սմիթի՝ հյուսիսի թագավորի վերաբերյալ մասնավոր մեկնաբանությունը ներկայացնում էր մի «պատճառ», որ առաջացնում էր մի «հետևանք»: Սակայն այն խումբը, որ Հռոմի վերաբերյալ վիճաբանություններում գտնվում է սխալ կողմում, հստակորեն բնորոշվում է որպես պատճառից հետևանք դատելու անկարող: Սմիթը չտեսավ, որ հյուսիսի թագավորի վերաբերյալ իր խոտոր կիրառությունը կծնի մարգարեական մի հարթակ, որը նրան նաև կհանգեցնի վեցերորդ պատուհասը խեղաթյուրաբար ներկայացնելուն, որտեղ առկա է նախազգուշացում՝ պահելու կամ կորցնելու Քրիստոսի արդարության զգեստը:

Ինչպես Պողոսի շեշտադրության դեպքում՝ 2 Թեսաղոնիկեցիներում, այնպես էլ Հովհաննեսը Հայտնության տասնվեցերորդ գլխում և վեցերորդ պատուհասի առնչությամբ շեշտում է այն բանի ըմբռնման անհրաժեշտությունը, թե ովքեր են այն երեք ուժերը, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն: Սմիթի հյուսիսի թագավորի վերաբերյալ թերի կիրառությունը վկայում է տեսակների և նախատիպերի ու նրանց հակասիպերի ճիշտ կիրառման անկարողության մասին:

Սմիթը չկարողացավ, կամ չցանկացավ, կիրառել այն սկզբունքը, որ Պողոսի գրություններում այնքան հստակորեն շարադրված է, ըստ որի՝ խաչի ժամանակաշրջանից առաջ եղած բառացի իրականությունը ներկայացնում էր խաչի ժամանակաշրջանից հետո եղած հոգևորը: Երբ այս սկզբունքը զգուշությամբ և ճիշտ կերպով հետևողականորեն կիրառվում է, հեշտությամբ ապացուցվում է, որ «հյուսիսի թագավորը» բազմաթիվ խորհրդանիշներից մեկն է, որոնք վերջին օրերում ներկայացնում են հոգևոր «հյուսիսի թագավորին»: Յոթերորդ օրվա ադվենտիստները,

առավել քան որևէ այլ ժողովուրդ, պետք է իմանան, որ մարգարեության հիմնված լինելու առաջնային կառուցվածքներից մեկը Քրիստոսի և Սատանայի միջև ընթացող մեծ պայքարն է: Քրիստոսը հյուսիսի ճշմարիտ Թագավորն է, իսկ Սատանան շարունակաբար փորձել է իրեն դրսևորել որպես հյուսիսի կեղծ թագավոր:

Երգ և սաղմոս Կորնի որդիների համար: Մեծ է Տերը և առավել ևս արժանի է գովության մեր Աստծու քաղաքում, նրա սրբության լեռան վրա: Գեղեցիկ է իր դիրքով, ամբողջ երկրի ուրախությունն է Սիոն լեռը, հյուսիսի կողմերում՝ մեծ Թագավորի քաղաքը: Աստված հայտնի է նրա պալատներում որպես ապավեն: Սաղմոսներ 48:1–3.

Սատանայի ջանքերը՝ կեղծելու հյուսիսի ճշմարիտ Թագավորին, ներառում են Հռոմի պապին որպես իր երկրային ներկայացուցիչ գործադրելը: Սատանան հակաքրիստոսն է, և նույնպիսին է նաև Հռոմի պապը, որը Սատանայի փոխանորդն է նրա խաբեության գործում:

«Աշխարհիկ շահերն ու պատիվները ապահովելու համար եկեղեցին դրդվեց փնտրելու երկրի մեծամեծների բարեհաճությունն ու աջակցությունը, և այսպիսով մերժելով Քրիստոսին՝ նա մղվեց իր հնազանդությունը մատուցելու Սատանայի ներկայացուցչին՝ Հռոմի եպիսկոպոսին»: The Great Controversy, 50.

Ալեքսանդր Մակեդոնացու թագավորության տրոհման ժամանակ Սելևկոս Նիկատորը դարձավ հյուսիսի առաջին թագավորը այն պատմության մեջ, որ ներկայացված է Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխում: Նրա հայրը՝ Անտիոքոսը, ազդեցիկ առաջնորդ էր Ալեքսանդրի թագավորության մեջ, իսկ նրա որդին՝ Սելևկոսը, նշանակվեց Բաբելոնի սատրապ: «Սատրապ»-ը կառավարիչ է, և երբ Սելևկոսը ամրապնդեց Ալեքսանդրի թագավորության բաժանված չորս աշխարհագրական տարածքներից երեքի նկատմամբ իր իշխանությունը, նա դարձավ հյուսիսի թագավորը:

Միթի անձնական մեկնաբանությունն ու քերականական կանոններից խուսափելը նրան բերեցին այն ենթադրության, թե վերջին օրերում Սատանայի չարիքի դաշինքը կազմող վերջնական զորությունները մարգարեության մեջ ներկայացված էին որպես բառացի զորություններ, ոչ թե հոգևոր զորություններ: Այդպիսով, նա չէր կարող տեսնել, որ հյուսիսի առաջին թագավոր Սելևկոս Նիկատորը՝ Բաբելոնի կառավարիչը, մարգարեական անհրաժեշտությամբ պետք է ներկայացներ հյուսիսի վերջնական հոգևոր թագավորին, որն այն զորությունն էր, որ վերահսկում էր ժամանակակից հոգևոր Բաբելոնը:

Եվ այն յոթ հրեշտակներից մեկը, որ ունեին յոթ գավաթները, եկավ ու խոսեց ինձ հետ՝ ասելով ինձ. Արի՛, այստեղ, և քեզ ցույց կտամ մեծ պոռնիկի դատաստանը, որ նստում է շատ ջրերի վրա, որի հետ երկրի թագավորները պոռնկություն գործեցին, և երկրի բնակիչները հարբեցան նրա պոռնկության գինուց: Եվ նա ինձ Հոգով տարավ անապատ, և ես տեսա մի կին, որ նստած էր որդան կարմիր գույնի մի գազանի վրա, լի հայիտության անուններով, որ ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր: Եվ կինը հագնված էր ծիրանի և կարմիր հանդերձներով, և զարդարված էր ոսկով ու

թանկագին քարերով և մարգարիտներով, իր ձեռքում ունենալով մի ոսկե գավաթ՝ լի զարշույթուններով և իր պոռնկության պղծություններով: Եվ նրա ճակատի վրա մի անուն էր գրված՝ ԽՈՐՀՈՒՐԴ, ՄԵԾ ԲԱԲԵԼՈՆ, ՊՈՌՆԻԿՆԵՐԻ ԵՎ ԵՐԿՐԻ ԳԱՐՇՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՄԱՅՐԸ: Եվ ես տեսա, որ կինը հարբած էր սրբերի արյունով և Հիսուսի վկաների արյունով. և երբ նրան տեսա, մեծ զարմանքով զարմացա: Հայտնություն 17:1-6.

Վերջին օրերում Բաբելոնը կառավարող զորությունը պապական եկեղեցին է, և հետևաբար նա նաև հյուսիսի հոգևոր թագավորն է:

«Հայտնություն» 17-րդ գլխի կինը (Բաբելոնը) նկարագրվում է որպես «ծիրանի և կարմիր հանդերձներ հագած, զարդարված ոսկով, պատվական քարերով և մարգարիտներով, իր ձեռքում ունենալով ոսկե բաժակ՝ լցված պղծություններով և պոռնկության պղծությամբ: ... և նրա ճակատին գրված էր մի անուն՝ Խորհուրդ, Մեծն Բաբելոն, պոռնիկների մայրը»: Մարգարեն ասում է. «Տեսա այդ կնոջը՝ սրբերի արյունով հարբած և Հիսուսի վկաների արյունով»: Բաբելոնը նաև հայտարարվում է որպես «այն մեծ քաղաքը, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա»: Հայտնություն 17.4-6, 18: Այն իշխանությունը, որ այսքան դարեր բռնապետական գերիշխանություն է պահպանել քրիստոնեական աշխարհի միապետների վրա, Հռոմն է: Ծիրանի և կարմիր գույնը, ոսկին, պատվական քարերն ու մարգարիտները վառ կերպով պատկերում են այն շքեղությունն ու թագավորականից էլ առավել պերճաշուք փառքը, որով զարդարվել է Հռոմի ամբարտապան աթոռը: Եվ ոչ մի այլ իշխանության մասին չէր կարելի այդքան ճշմարտապես ասել, թե նա «սրբերի արյունով հարբած» է, որքան այն եկեղեցու մասին, որ այնքան դաժանորեն հալածել է Քրիստոսի հետևորդներին: Բաբելոնը նաև մեղադրվում է «երկրի թագավորների» հետ անօրինական կապ ունենալու մեղքի մեջ: Հրեական եկեղեցին պոռնիկ դարձավ Տիրոջից հեռանալով և հեթանոսների հետ դաշինք կնքելով, իսկ Հռոմը, նույն կերպ ապականելով իրեն՝ աշխարհիկ իշխանությունների աջակցությունը փնտրելով, ստանում է նույնպիսի դատապարտություն»: The Great Controversy, 382.

Կառավարիչը թագավորն է, և ըստ Եսայու՝ թագավորը թագավորություն է և նաև թագավորության մայրաքաղաք քաղաքը:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը. և վաթսուհինգ տարվա ընթացքում Եփրեմը պիտի խորտակվի, այնպես որ այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրեմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռումելիայի որդին: Եթե չհավատաք, հաստատ չեք հաստատվի: Եսայիա 7:8, 9.

Եսայու վկայության համաձայն՝ մարգարեության մի ուսանող, որը արթնանում է 2023 թվականի հուլիսին՝ մարգարեական փորձության ընթացքի մեջ, պետք է ճանաչի «գլխի» մարգարեական խորհրդանիշը, եթե ցանկանում է հաստատվել: Եթե նա, երբ դա պահանջվում է, չի ճանաչում և չի կիրառում «գլխի» խորհրդանիշը, ապա հաստատված չէ: Նրանք, ովքեր չեն հավատում, հաստատված չեն, և, հետևաբար, Եսային վերջին օրերում առանձնացնում է երկրպագուների երկու դաս, որոնք կամ հաստատված են, կամ հաստատված չեն: Սրանք նույն երկու դասն են, որոնք կամ ունեն «յուղը», կամ

չունեն «յուղը»:

Մի դաս, որ հաստատված է և յուղ ունի, ընդունում է Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը, որը սկսեց բացվել 2023 թվականի հուլիսին, կամ էլ ընդունում է 2 Թեսաղոնիկեցիների ուժեղ մոլորությունը: Նրանց փորձությունը գազանի պատկերի կազմավորումն է և այն եղանակը, որով գազանը կազմավորվում է՝ լինի դա Մութ Դարերի պապական գազանը, թե նրա պատկերը, որ կազմավորվում է Միացյալ Նահանգների կողմից, կամ այն եռակի միությունը, որ աշխարհը տանում է դեպի Արմազեդոն: Սա ներառում է նաև «գլուխը», «թագավորը»՝ այն իշխանը, որ ղեկավարում է եռակի միությունը կազմող մյուս երկու գորություններին, պապական իշխանությունն է՝ ճանաչելու անհրաժեշտությունը:

«Գլուխը»՝ Հուդայի մայրաքաղաքը, Երուսաղեմն էր՝ այն քաղաքը, որ Տերը ընտրեց այնտեղ Իր անունը դնելու համար:

Եվ Սողոմոնի որդի Ռոբովամը թագավորեց Հուդայում: Ռոբովամը քառասունմեկ տարեկան էր, երբ սկսեց թագավորել, և տասնյոթ տարի թագավորեց Երուսաղեմում՝ այն քաղաքում, որ Տերը ընտրել էր Իսրայելի բոլոր ցեղերից, որպեսզի այնտեղ դնի իր անունը: Եվ նրա մոր անունը Նահամա էր՝ ամմոնացի կին: Գ Թագավորաց 14:21:

Քրիստոսի և սատանայի միջև մեծ պայքարում Քրիստոսի մայրաքաղաքը, որտեղ Նա դնում է Իր անունը, Երուսաղեմն է, իսկ սատանայի կեղծօրինակը՝ բառացի Բաբելոն քաղաքն էր, որը ներկայացնում է վերջին օրերի այն մեծ քաղաքը՝ հոգևոր Բաբելոնը: Սատանան իր անունը դնում է գլխի վրա՝ որպես Աստծո քաղաքի և մայրաքաղաքի կեղծօրինակ: Այնտեղ բնակվող թագավորը պոռնիկների մայրն է, որ պոռնկություն է գործում երկրի թագավորների հետ: Պոռնիկների մայրը պապական իշխանությունն է, իսկ նրա դուստրերը՝ ընկած բողոքական եկեղեցիները, որոնցից գլխավոր ընկած ուրացող եկեղեցին Միացյալ Նահանգների ուրացող բողոքականներն են:

Այդ հավատուրաց բողոքականները ներկայացնում են երկրի գազանի բողոքական եղջյուրը, և նրանք կապված են իրենց մոր հետ, քանի որ մերժեցին այն մարգարեական պատգամը, որ ապակնքվեց 1798 թվականին: Նրանց համապատասխանողը Հանրապետական եղջյուրը, կապված է երկրի թագավորների հետ՝ Միավորված ազգերի կազմակերպության հետ իրենց հարաբերության միջոցով, Հայտնություն տասնյոթի տասը թագավորների: Երեքապատիկ միությունը, որ աշխարհը տանում է դեպի Արմազեդոն, ներկայացված է իր գլխով, որտեղ դրված է նրա անունը, և հոգևոր արդի Հոմը հոգևոր արդի Բաբելոնն է: Նրա «գլուխը» պապական իշխանությունն է:

Առաջինը ներկայացնում է վերջինը, և անկախ նրանից՝ Դանիել գրքի երկրորդ գլուխը դուք կիրառում եք այնպես, ինչպես Միլլերի հետևորդներն էին կիրառում՝ այն ներկայացնելով որպես չորս թագավորություններ, թե ինչպես որ այն բացվել է վերջին օրերում՝ ներկայացնելով ութ թագավորություններ, առաջին թագավորությունը բառացի Բաբելոնն էր: Միլլերի հետևորդները ձեռք կտեղեկացնեին, որ վերջինը բառացի Հոմն էր: Բաբելոնն ու Հոմը փոխարինելի խորհրդանիշներ են, որովհետև դրանք

մարգարեական գծի առաջինն ու վերջինն են:

Վերջին օրերում բառացի Բաբելոնի առաջին թագավորությունը ներկայացնում է ութերորդ և վերջին թագավորությունը, որը հոգևոր արդի Բաբելոնն է, և նաև հոգևոր արդի Հռոմը: Դանիել երկրորդ գլխում ներկայացված երկու վկաների հիման վրա Բաբելոնն ու Հռոմը փոխարինելի խորհրդանշաններ են:

Երբ պապական պոռնիկը ներկայացվում է իր ճակատին գրված այն անունով, որը նույնացնում է «խորհրդավոր Բաբելոնը», դա միաժամանակ նույնացնում է նաև «խորհրդավոր Հռոմը»: Մարգարեական «խորհուրդը» ներկայացնում է մի ճշմարտություն, որն այնքան խորն է, որ անկարելի է ըմբռնել դրանով ներկայացվող ճշմարտության խորությունը, մանավանդ առանց Սուրբ Հոգու ներգործության: Սակայն աստվածաշնչյան «խորհուրդը» նաև պահանջում է, որ այն, ինչ հայտնվում է այդ խորհրդի առնչությամբ, պարտադիր ըմբռնում լինի նրանց համար, ովքեր ձգտում են անցնել փորձությունը: Ահա թե ինչու Հայտնության գրքի երկու վկաները շեշտում են ժամանակակից Հռոմը հասկանալու անհրաժեշտությունը:

Ահա իմաստությունը: Ով որ հանճար ունի, թող հաշվի գազանի թիվը, որովհետև այն մարդու թիվ է. և նրա թիվը վեց հարյուր վաթսունվեց է: Հայտնություն 13:18.

«Իմաստությունը» հասկանում է գազանի թիվը, որը մարդու թիվն է, որի թիվը վեց, վեց, վեց է: «Մեղքի մարդը» գազանի գլուխն է: Իմաստությունը վերջին օրերում իմաստուն կույսերի հատկությունն է, և նաև խորհրդանիշն է նրանց, ովքեր հասկանում են վերջին օրերում գիտության աճը: Նրանք, ովքեր չեն հասկանում, անմիտ կույսեր են և ամբարիշտներն են: Այն «իմաստությունը», որ նրանք չեն հասկանում, մարգարեական անհրաժեշտությամբ պիտի լինի վերջնական մարգարեական փորձության համատեքստում, որովհետև հենց այդ ժամանակ են գոյություն ունենում իմաստուն և անմիտ կույսերը: Նրանք պետք է հասկանան «վեց, վեց, վեց»-ը: Այն միտքը, որ ունի իմաստություն, Հովհաննեսի կողմից նույնպես տեղադրված է վերջին օրերում՝ Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում:

Եվ ահա միտքը, որ իմաստություն ունի. այն յոթ գլուխները յոթ լեռներ են, որոնց վրա կինը նստում է: Եվ կան յոթ թագավորներ. հինգն ընկան, մեկը կա, իսկ մյուսը դեռ չի եկել. և երբ գա, պետք է կարճ ժամանակ մնա: Եվ գազանը, որ էր, և չկա, հենց ինքն է ութերորդը, և յոթից է, և գնում է կորստյան: Հայտնություն 17:9–11.

«Միտքը», որ ունի իմաստություն՝ հասկանալու «վեց, վեց, վեց» թիվը, իմաստուն կույս է, որ ստացել է «Քրիստոսի միտքը»:

Որովհետև ո՞վ է ճանաչել Տիրոջ միտքը, որպեսզի նրան ուսուցանի: Բայց մենք ունենք Քրիստոսի միտքը: Ա. Կորնթացիս 2:16:

Իմաստուն կույսերի դասը ունի Քրիստոսի միտքը, իսկ հիմար ամբարիշտ կույսերը ունեն Քրիստոսի հակառակորդի միտքը:

«Ժամանակը եկել է, որպեսզի ճշմարիտ լույսը փայլի բարոյական խավարի մեջ: Երբորդ հրեշտակի պատգամը ուղարկվել է աշխարհին՝ մարդկանց զգուշացնելու, որ չընդունեն գազանի կամ նրա պատկերի նշանը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի վրա: Այս նշանն ընդունել նշանակում է գալ նույն որոշմանը, ինչին գազանն է եկել, և պաշտպանել նույն գաղափարները՝ Աստծո խոսքին ուղիղ հակառակությամբ»: Review and Herald, July 13, 1897.

Գազանի պատկերի կազմավորումը առակի կույսերի համար վերջին փորձությունն է, և իմաստունները ունեն Քրիստոսի միտքը, որովհետև եկել են նույն վճռին, ինչ Քրիստոսը, քանի որ իրենց կամքը հանձնել են Սուրբ Հոգու առաջնորդությանը: Իմաստուն կույսերի մեջ Քրիստոսի պատկերի կազմավորումը հակադրվում է անմիտ կույսերի մեջ գազանի պատկերի կազմավորմանը: Անմիտ կույսերը գալիս են նույն վճռին, ինչ գազանը, որովհետև շփոթության մեջ ընկան նեղի ճիշտ նույնականացման վերաբերյալ փորձության հարցում, որը հյուսիսի կեղծ թագավորն է և ժամանակակից Հռոմի գլուխը:

«Նրանք, ովքեր խճճվում են խոսքի իրենց ըմբռնման մեջ և չեն տեսնում նեղի նշանակությունը, անկասկած իրենց կդնեն նեղի կողմում»: Kress Collection, 105.

Փորձության ժամանակ, որը ներկայացված է որպես գազանի պատկերի կազմավորումը, անմիտ կույսերը խառնաշփոթի մեջ են ընկնում Խոսքի իրենց ըմբռնման մեջ: Նրանց շփոթությունը հիմնված է Աստծո մարգարեական Խոսքը սխալ հասկանալու վրա, և, չտեսնելով Ժամանակակից Հռոմի ճշգրիտ նշանակությունը, նրանք ստանում են զորեղ մոլորություն, գալիս են նույն որոշմանը, ինչ գազանը, և պաշտպանում են նույն պապական գաղափարները՝ Աստծո Խոսքին ուղիղ հակառակությամբ, և իրենց դնում են նեղի կողմը:

Մենք կշարունակենք այս մտքերը այս բաժնի հաջորդ հոդվածում: